

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

LAURIE
BENSONOVÁ

Honba za diamantem

LAURIE BENSONOVÁ

HONBA
ZA DIAMANTEM

PŘEKLAD

EMA VOJTĚCHOVÁ

Milá čtenářko,

podzim už se pomalu nachyluje k zimě a zahřívají Vás už jen vzpomínky na letošní žhavé léto. A pochopitelně také moje příběhy, plné žhavé lásky. Ovšem někdy se ta pravá žhavá láska klube na povrch jen poznenáhle – jako třeba v Praktické svatbě od Louise Allenové. To je autorka už mnoha historických romancí a tentokrát svůj příběh postavila na nedorozumění dvou dospívajících přátel, které málem zhatilo jejich lásku, probouzející se už v mládí a rodící se z absolutní důvěry.

Tento měsíc se uzavře minisérie Tajné životy od Laurie Bensonové romancí s názvem Honba za diamantem. Je to skutečně napínavý příběh, v němž se nakonec opět spojí životy Američanky a anglického šlechtice.

*Přeju Vám krásné zážitky z četby,
s láskou*

Váš Harlequin

Laurie Bensonová

HONBA ZA DIAMANTEM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
An Unexpected Countess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2017

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2017 by Laurie Benson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp.
z o.o., Warszawa 2019
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4622-4 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4623-1 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4624-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn 1819

Nebylo to poprvé, co se Phineas Attwood, hrabě z Hartwicku, ocitl v nočním dešti na střeše londýnského domu. Bylo to nicméně poprvé, kdy zjistil, že není sám.

V takovém psím počasí se Hartovi z Theodosiny báječné postele ani trochu nechtělo. Tak rád by ještě pokračoval, ale nebyl čas. Její manžel se měl co nevidět vrátit domů a Hart neměl zájem se s ním setkat. Mohl sice nestoudně odejít hlavními dveřmi, ale hledání jiných únikových cest z domů milenek se nic nevyrovná. I když se člověk přitom vystaví takovému lijáku.

Přiložil si ruku dlaní nad oči, aby je ochránil před ledovými kapkami deště, které mu bičovaly obličej a stoupl si na okraj střechy. Naklonil se a podíval se dolů. Byl čtyři patra nad ulicí Mount a nikde neviděl nic, kde by se rukama či nohama mohl zachytit a slézt dolů. Také by ho mohl někdo zahlédnout.

Střechy dalších tří sousedních domů vlevo končily nad uličkou, která vedla ke stájím. Tato cesta se zdála jako nejlepší možnost. Poslední dům by mohl mít nějaké výstupky, po nichž by mohl slézt dolů. Právě když

se chystal dům blíže prozkoumat, všiml si pohybu po své levici.

Asi padesát stop od něj se blížila po střeše směrem k zadní části sousedního domu štíhlá tmavá postava. Zdá se, že tím okamžikem skončí všechny jeho tajné schůzky. Tento džentlmen byl tak chytrý, že si na sebe vzal plášť a klobouk, jaký obvykle nosívají kněží, takže byl před deštěm chráněný. Přesto by se Hart vsadil, že kněz to nebude.

„Pěkné počasí, že?“ zavolal Hart.

Když neznámý džentlmen zaslechl cizí hlas, vyděsil se tak, že ztratil rovnováhu. Uklouzl a po zádech nezdřetelně klouzal k okraji střechy. Hart pohotově skočil dopředu a na poslední chvíli muže chytil za ruku. Dolů do zahrad by to byl dlouhý pád.

Hart zaryl prsty do mužova předloktí a v duchu se modlil, aby po mokřích taškách nesklouzli dolů oba. „Držím vás,“ procedil se sevřenými zuby. „Nepustím vás.“

Muž nebezpečně visel ve vzduchu a zoufale svíral Hartovi ruku. Harta překvapilo, jak je lehký. Byl to spíš chlapec než dospělý muž. Nakonec mu nedalo moc práce vytáhnout ho zpátky na střechu.

Liják ustal a začalo lehce mrholit. Teď by se hodilo poděkovat, ale schoulená postava nevydala ani hlásku. Pravděpodobně oněměla šokem. Hart si odhrnul mokré vlasy z čela a poprvé na svého společníka pořádně pohlédl. A ihned si přál, aby mu zrak zase zastřel déšť.

„Kčertu, slečno Forresterová, co tady nahoře děláte?“

Dcera amerického vyslance na královském dvoře se narovнала. Plášť se jí rozevřel a odhalil černou pánskou

košili a křivky jejích ňader. Vzpomněl si, že ji v těchto šatech viděl zhruba před rokem na maškarním plese u Finchleyových. Tenkrát měla odvalu obléct se jako lapka. Čirou náhodou si i on zvolil stejný kostým. Teď tu seděla vedle něj, dlouhé štíhlé nohy v černých úzkých kalhotách a vysokých botách natažené před sebou. Ty nohy byly pořád stejně svůdné, jak si je pamatoval.

„Nesnažte se mně namluvit, že touto cestou odcházíte z maškarního plesu,“ pronesl a odtrhl oči od jejích nohou. Fantazie mu už začínala nebezpečně pracovat.

Slečna Forresterová nadzvedla své dokonale klenuté obočí. „Také bych se vás ráda zeptala, odkud jdete, ale není moc těžké to uhodnout. Touto dobou vám obvykle končívají vaše tajné schůzky?“

Neprovdaná žena by o tajných schůzkách neměla vůbec nic vědět. Při těch několika příležitostech, kdy se se slečnou Forresterovou setkal, si povšiml, že svou upřímností ráda přivádí lidi do rozpaků. On jí to ale nedovolí.

„Jdu ze schůzky s obchodním partnerem. Ale důležitější je, jestli o tom, že se v noci procházíte po londýnských střechách, ví Katrina?“ zeptal se, aby získal převahu. Katrina byla vévodkyně z Lyonsdale, drahá přítelkyně slečny Forresterové.

„Ne.“ Až příliš rychle odvrátila pohled. Manželka jeho přítele ví nejspíš velice dobře, co ta uličnice provádí. Přemýšlel, jestli se Katrina svěřila Julianovi.

„Jak jste se odtud chtěl dostat dolů?“ zeptala se a vytrhla ho ze zamyšlení.

„To je právě půvab toho, když člověk takhle odchází. Musí zvažovat různé možnosti.“ Skutečnost, že se ještě nerozhodl, jak se ze střechy dostane, s touto debatou nijak nesouvisí.

Jejich pozornost upoutal klapot koňských kopyt a rachot kol kočáru dole na ulici. Oba se opatrně přiblížili k okraji střechy a nakoukli přes její okraj. Přímo před sousedním domem pod nimi zastavil kočár s černou lakovanou střechou a z Theodosina domu k němu rychle vyběhl sluha s roztaženým deštníkem. Hart odešel v pravý čas. Sám pro sebe se usmál nad svým štěstím.

„Kdybyste s lady Helmfordovou zůstal o chvíli déle, mohlo to být poněkud trapné,“ poznamenala slečna Forresterová.

Hart na chvíli zapomněl, že to mokré stvoření je stále vedle něj.

Naklonila se k němu blíž a vlhký vzduch se naplnil lehkou šerškovou vůní. Vzhledla k němu a ve výrazu jejích hnědých očí se mísilo pobavení a zvědavost. „Už vás někdy někdo přistihl?“

Hart se nad tak absurdní otázkou musel pousmát. „Ne,“ odpověděl krátce.

„Nikdy?“

„Ani jednou.“ Hrdě při tom vypjal hrud' a potom si uvědomil, co jí prozradil. Kčertu!

Posadila se a sundala si klobouk. Přestalo pršet a slečna Forresterová nenuceně rukou setřela kapky z krempy klobouku. „Netušila jsem, že lady Helmfordová je vaší obchodní partnerkou.“

Slečna Forresterová si zjevně myslí, že nad ním má navrch. Hartovi však neuniklo, že mu neodpověděla na jeho otázku.

„A co přivádí sem nahoru vás? Ještě jste mně to neřekla.“

Na chvíli uhnula pohledem. „Zajímám se o architekturu.“

„O architekturu?“

„Ano, víte, vlastně jsem si sem přišla prostudovat reliéfy na té protější budově.“

„Ale vždyť tady nebydlíte.“

„Ovšemže ne. Proč bych také obhlížela budovu, naproti které bydlím? Tu už jsem si dávno prostudovala.“

„To nedokážete vymyslet nic lepšího?“

Někým takovým, jako je hrabě z Hartwicku, se Sarah rozhodně nenechá odhalit. Takový švihácký náfuka na ni přece nevyzraje. Sarah rozhodně nepatří mezi ty hloupé ženy, které se mu vrhnou k nohám jenom proto, že je okouzluje a pohledný. Velice pohledný. Kdykoliv se ocitne v jeho blízkosti, cítí nutkání mu to dát najevo.

„Ty domy naproti jsou dokonalým příkladem práce pana Kenta,“ pokračovala. „Ve dne bych tady nahoře mohla stát jenom těžko. Někdo by mě mohl zahlédnout.“ Sarah neměla ani ponětí, jak vypadá práce pana Kenta, ale věděla, že to je velice uznávaný architekt.

„Máte na mysli Williama Kenta?“ Hartwick zavrtěl hlavou a z vlasů mu na obličej steklo několik kapek vody.

Sarah se ho pokusila rozptýlit a přejela si rukou po promočených kalhotách, aby z nich setřela vodu.

Přelétl očima k jejím stehnům a bezostyšně si je prohlížel. „Takže jste si pro svou prohlídku vybrala dnešní tmavou deštivou noc?“

„Naskytla se příležitost, tak jsem ji využila. Když jsem se sem vypravila, ještě nepršelo.“

„Jistě. A jakpak se vám podařilo vyklouznout z dozoru svých rodičů?“

Bude ho muset rozptýlit ještě víc. Přejela si rukou pomalu po stehnu. Zdálo se, že to zabralo. Ale za malou chvíli trhl Hartwick hlavou a odhodil dozadu vlnu

černých hustých vlasů, která mu padala přes pronikavé modré oči. „Vaši rodiče, slečno Forresterová, jak se vám podařilo jim uniknout?“

Kčertu! Je jako pes, který zavětrí stopu. „Nechápu, proč by vás to mělo zajímat.“

„To je pravda. Samozřejmě, že mně do toho vůbec nic není. Jenom jsem se snažil vést konverzaci. Když už jsme se tady tak potkali... Dva noční slídlivové...“

„Tím, že se mě budete snažit okouzlit, ze mě odpověď nevymámíte.“

„Netušil jsem, že jsem okouzlující. Vždyť si spolu jenom povídáme.“

„Snažíte se mi lichotit.“

„Tím, že jsem vás nazval nočním slídlivem? Drahoušku, kdybych se vám snažil lichotit, řekl bych vám, jak svůdně vypadáte v těch kalhotách.“

„Děkuji za poklonu, ale stejně nemám v úmyslu vám odpovědět.“

„To je nedorozumění. Neřekl jsem, že vypadáte svůdně. Jenom jsem naznačil, že bych vám něco takového mohl říct, kdybych vám chtěl lichotit.“

To je nesnesitelný člověk! Kdyby do něj tak mohla strčit. Ale s jejím štěstím, by určitě padl na záda a bral by to jako pozvánku k činnosti, s níž je obeznámený opravdu dobře. Alespoň to tak tedy slyšela. Postavila se a otřela si ruce. „Nu, já už budu muset jít.“

Prudce vyskočil na nohy. „Co tady děláte doopravdy?“ vyhrkl.

„Jak jsem řekla. Obdivuji architekturu.“

„A já jsem následníkem trůnu.“ Přimhouřil oči a založil si ruce přes prsa. „Vracíte se snad z tajné schůzky s nějakým mužem?“

Vzhledem k jeho pověstnému záletnictví byl výraz

v jeho tváři nezvykle vyděšený, ale pokud ho to přiměje přestat klást další dotěrné otázky, malá lež nemůže uškodit. „Možná.“

Po celém Londýně se neustále šušká o jeho četných eskapádách s ženami. Sarah tedy pochybovala, že by právě on měl zapotřebí zmiňovat se o tom, že ji při něčem podobném snad přistihl. Možná je pro něj tak bezvýznamná, že by mu ani nemuselo stát za to o ní mluvit.

„Možná? Možná? Který muž nechá ženu samotnou odejít ze schůzky takto nebezpečnou cestou? Každý slušný džentlmen by dámu navštívil sám, ne naopak.“

„Žiji s rodiči,“ odpověděla a zvedla oči v sloup. „A vy se víc pohoršujete nad tím, že odcházím sama než nad schůzkou samotnou.“

„Já jsem ten poslední, kdo by směl někoho soudit.“ Jako kdyby odpočítával domy, nad nimiž stáli, zastavil se prstem na budově přímo pod nimi. „Slečno Forresterová, vždyť by mohl být vaším otcem.“ Očividně se otrásl. „Vždycky jsem si myslel, že máte mnohem lepší vkus.“

Odstrčila ho a rozhořčeně se vydala přes kaluže k prázdnému domu na konci řady. Nemá nejmenší důvod ji takto urážet.

Lord Baxter sice není tak pohledný jako Hartwick a je asi o dvacet let starší než on, ale rozhodně není nijak odpudivý. Je to... zralý muž. Ale proč má vůbec potřebu sama před sebou obhajovat muže, jehož sotva zná? Sevřela ruce v pěst.

Hartwick se rozběhl za ní a popadl ji za rameno. „Kam to jdete?“

„Odcházím. Už jsem tady nahoře dost dlouho.“

Zamračil se. „Co navrhuje? Jak se dostaneme dolů?“

„My dva spolu nikam nejde. A vy jste prohlásil, že máte nespočet vlastních nápadů, jak se dostat dolů. Já si najdu svoji cestu.“

„Cožpak se vám v mé společnosti nelíbí?“

„Nijak zvlášť.“

Věnoval jí prohnání úsměv. „Vidím na vás, že lžete.“

„Některé ženy vám mohou odolat, Hartwicku.“

Zasmál se. „Takových není mnoho.“

„Nu, já rozhodně mezi ně patřím,“ prohlásila rozhodně. „A teď mě pusťte. Mám naspěch.“

„Výborně, běžte si svou cestou. Já půjdu také svojí. Vy ale dokážete člověku zkazit večer.“ Dlouze a přehnaně zdvořile se jí uklonil.

Náfuka jeden. Moc si o sobě myslí a nedokáže ocenit, jaká je s ní zábava. To je jeho problém. Sarah přešla k jednomu ze zadních střešních vikýřů a opatrně se začala posouvat po úzkém proužku střechy, který k němu vedl. Nejistě balancovala na okraji střechy a začaly se jí třást ruce. Stačí jediný chybný pohyb, skutálí se po zádech ze střechy dolů a rozplácne se dole na terase. Měla by větší šanci přežít, kdyby se pokusila spadnout do křoví? A bylo by kolem hodně krve?

„Na co čekáte?“

Trhla sebou dozadu a Hartwick ji pevně chytil. Přimáčkl jí obličej na studenou mokrou okenní tabulku. Srdce jí málem vyskočilo z hrudi.

„Nechte toho!“

Pustil ji. „Příště musíte dávat větší pozor a dívat se kolem sebe.“

„Řekla jsem vám, abyste si našel svoji vlastní cestu dolů.“

„To jsem také dělal, ale potom jsem vás viděl, jak se

tady třesete, a usoudil jsem, že potřebujete moji pomoc.“

„Zvládnou to sama.“

Zkusila otevřít spodní část posuvné okenice, ale okno se ani nepohnulo. Hartwick natáhl ruku, aby to zkusil sám, ale Sarah ho mávnutím ruky odehnala. „Jasně jsem vám řekla, že to zvládnou sama!“

Zvedl obě ruce na znamení, že se vzdává. Z krempy klobouku mu skanulo několik dešťových kapek. Jestli něco udělá, a ona kvůli němu spadne ze střechy po zádech dolů, strhne ho s sebou. V uších slyšela hlasitý tlukot vlastního srdce, takže ani nezaslechla zavržení okenního rámu, když se jí ho konečně podařilo nadzvednout. S úlevou si vydechla a zavřela oči.

„Než vlezete dovnitř, měla byste se ujistit, že tam nikdo není. Pokud tedy nechcete použít mého osobního šarmu, abych okouznil případné služebné, které by tam mohly být.“

Přestane ten chlap někdy mluvit? „Svůj šarm si můžete strčit za klobouk. Ten dům je prázdný,“ odsekla a prolezla oknem do tmavé místnosti. Udělala krok dovnitř a nechala Hartwickovi místo, aby mohl prolézt za ní.

„Jak víte, že je ten dům prázdný?“ zeptal se, když zavíral okno.

„Zjistila jsem si to.“ Nemusí vědět, že jí o tom řekla Katrina, když se bavily o Everillových. Ten prázdný dům lady Everillovou velice rozčiloval, a zatímco ona byla znechucená tím, že o dům v její ulici nemá nikdo zájem, pro Sarah to bylo požehnání. Teď se jenom musí dostat z domu ven, aniž by hrabě Hartwick zjistil, proč se tady ocitla uprostřed noci a v mužském oblečení...

Vyšla z pokoje do chodby a na zaprášených prknech

podlahy se z pokojů po obou stranách rozlévalo slabé měsíční světlo. Hartwick ji tiše následoval. Otevřela dveře, které vedly na schodiště do části domu určené pro služebnictvo.

„Jak jste věděla, že tyhle dveře vedou na schodiště?“ zeptal se.

„Domy na téhle ulici jsou uspořádány podobné jako ten náš. A nemusíte šeptat. Jsme tady sami.“

„Já jsem raději opatrný, pro všechny případy,“ odpověděl a naklonil se při tom blízko k jejímu uchu. Sarah se zachvěla. Je tak blízko. „Přece jenom by tady někdo mohl být.“

Zarazila se. „To říkáte jenom proto, abyste mě vystrašil,“ pokusila se dodat si odvahu.

„Kdybych vás chtěl vystrašit, řekl bych vám, že po celém domě běhají krysy nebo pavouci nebo nějaké jiné potvory, které na nás mohou vyskočit z děr ve stropě.“

„Cože?“ vyjekla a podívala se nahoru. Když viděla, že strop je úplně hladký a netknutý, uklidnila se. Prudce se zastavila, takže do ní Hartwick narazil.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Vy se mě snažíte vyděsit.“

„Proč mě nenecháte jít po tom schodišti dolů raději jako prvního?“

„Proč bych měla?“

„Kdyby tady náhodou přece jenom někdo byl. Myslím, že jsem na případný střet vybavený lépe než vy.“

„Možná bych vás překvapila.“

„Slečno Forresterová, dnes v noci jsem zjistil, že jste plná překvapení,“ odpověděl trpělivě, „ale jako džentlmen na tom musím trvat.“

Točité schodiště osvětlovalo slabé měsíční světlo,

které dovnitř pronikalo špinavým oknem. Když se Sarah naklonila přes dřevěné zábradlí, dohlédla až dolů. Byla tam naprostá tma. Může mít snad Hartwick pravdu? Mohl by v tom domě někdo bydlet, aniž by o tom jeho sousedi věděli? V tom případě by to určitě byl někdo, kdo by se mohl bát vyzrazení.

„Tak dobrá,“ zašeptala nakonec. „Nechám vás jít jako prvního.“

Začali pomalu sestupovat dolů. Když došli do přízemí, Sarah ho zadržela. „Někde tady budou dveře do zadní zahrady,“ zašeptala. „Odtamtud by mělo být snadné proklouznout zahradní brankou do uličky ke stájím.“

„Souhlasím. Ustupte kousek dozadu, já je otevřu.“ Hartwick se přikrčil a z boty vytáhl ukrytý nůž. Slabé měsíční světlo se odrazilo od stříbrné čepele.

Sarah vyděšeně ustoupila o krok dozadu. „K čemu to nosíte u sebe?“

„Člověk nikdy neví, na koho může za takové noci narazit,“ odpověděl a při tom se pobaveně zašklebil.

Pomalou otáčel klikou u dveří a nakoukl do chodby za nimi. Sarah se začaly potit dlaně. Stáhla si rukavice a protáhla si prsty, aby byla připravena případnému útočníkovi pořádně poškrábat obličej.

„Panebože, ať tady nikdo není,“ modlila se Sarah v duchu.

Hartwick jí dal rukou znamení, aby šla za ním, a celou dobu pozorně sledoval tmavou tichou chodbu. Nikdy by nepřiznala, jak mu je vděčná za to, že je tady s ní. Celý den se jí při pomýšlení na chvíli, kdy bude muset projít sama všemi těmi domy, svíral žaludek strachem. S takovými věcmi neměla žádnou zkušenost.

Došli ke dveřím vedoucím na zahradu. Hartwick položil ruku na kliku a zeptal se: „Jste připravená?“

Přikývla a zhluboka se nadechla. Když pomyslela na to, že by tady někde mohl někdo být a sledovat je, zamrazilo ji v zádech. Lehce ho šfouchla do ramene a ucítila slabou vůni mokré kůže z jeho kabátu.

Když vyšli ven do zarostlé zahrady, Sarah se s úlevou nadechla příjemně vlhkého nočního vzduchu. Bylo to mnohem příjemnější než plesnivý zatuchlý zápach uvnitř domu. Konečně snad ten příšerný večer skončí.

„Potřebujete pomoc dostat se domů?“ zeptal se a zkoumavě si ji prohlédl. Podle jeho výrazu by člověk řekl, že o ni snad má skutečně starost.

„Ne, děkuji vám. Předpokládala jsem, že ten dům je prázdný, ale máte pravdu. Člověk nikdy nemůže být dost opatrný.“

„Na ta slova si vzpomeňte, až zase poběžíte za lordem Baxterem,“ odpověděl s přátelským úsměvem.

Sarah chvíli trvalo, než jí došlo, že hrabě Hartwick předpokládá, že se na střeše ocitla, když odcházela z tajné schůzky s dotyčným džentlmenem. „Ano, jistě, děkuji,“ vysoukala ze sebe.

Stáli naproti sobě v měsíčním světle a Sarah najednou pocítila silné nutkání přistoupit k němu blíž. Jeho modré oči orámované hustými černými řasami ji docela ochromily. Dlouhou chvíli na něj upírala pohled. Doopravdy má moc krásné oči... Najednou v nich však zahlédla pochybovačný výraz. Že by snad její historce nevěřil?

Pokusila se kolem něj proklouznout, ale zatáhl ji za ruku. Přistoupil k ní blíž a sjel pohledem na její rty. V chladném vlhkém nočním vzduchu cítila, jak z jeho

těla vyzařuje teplo. Začalo znovu pršet, ale Sarah kapky deště vůbec nevnímala.

„Měla byste jít,“ zašeptal tiše.

Přikývla, ale nemohla se přimět k tomu, aby se pohnula.

Pomalů nadzvedl koutky úst do svého typického suverénního úsměvu. „Ještě jste mně nepoděkovala za to, že jsem vám zachránil život.“

Pustila mu ruku a o krok ustoupila. „Ode mě se polibku nedočkáte. Měl byste se spokojit s polibkem, který jste dnes dostal od jiné ženy.“

Zkřížil si ruce na prsou. „Proč si myslíte, že to byl jenom jeden polibek?“

V některých chvílích se chová tak, že je vážně jednoduché odolat touze, která ji k němu táhne. Otočila se a vykročila mezi přerostlými keři k malé kované zahradní brance. „Podrobnosti vašeho milostného života mě ani v nejmenším nezajímají, pane,“ odpověděla přes rameno a byla ráda, že toho arogantního hraběte nechává za zády.

Když o několik ulic dál nastoupila do čekajícího kočáru, uvítal ji zvědavý výraz ve tváři její nejlepší přítelkyně a důvěrnice Katriny, vévodkyně z Lyonsdale.

„Tak co, našlas to?“ Katrina se posunula a udělala Sarah místo na zeleném sametovém sedátku.

Sarah zavrtěla hlavou. Sundala si klobouk a pláštěnku. Nebezpečí, jemuž se vystavila, když vnikla do domu Everillových, bylo úplně zbytečné. „Prohledala jsem její pokoj od podlahy ke stropu a po náramku nikde ani stopy. Asi ho má na sobě.“

„Co budeš dělat?“

„Nejsem si jistá. Pokud ho bude nosit všude, kam půjde, budu jí ho asi muset stáhnout z ruky.“

Katrina podala Sarah šaty, které ze sebe svlékla, když odešly z plesu. Tvářila se ustaraně.

„Byla jsi pryč hrozně dlouho. Už jsem si začínala dělat starosti.“

Sarah ztrápeně vydechla a obrátila se ke Katrině zády, aby jí mohla zapnout knoflíčky na šatech. „Zrovna když jsem odcházela, zdržel mě na střeše lord Hartwick. Nemohla jsem se ho zbavit.“

„Hartwick? A ví, cos tam dělala?“

„Ne, myslí si, že jsem se vracela z tajné schůzky s lordem Baxterem.“

Katrina jí na chvíli přestala zapínat knoflíčky. „Myslíš, že to je moudré?“

„Bylo to lepší než povědět mu pravdu. I když je to velice indiskrétní člověk, pochybuji, že se o tom někomu zmíní.“

„A co dělal nahoře na střeše on?“

„Musíš se na to ptát?“

Katrina pokračovala v zapínání. „Dal se snad dohromady s ovdovělou neteří Everillových?“

„Ne, ta tam dneska večer díkybohu nebyla. Alespoň podle toho, jak vypadal její pokoj. Byl s lady Helmfordovou.“

„Proč se ten člověk nikdy nedvoří ženě, která by nebyla vdaná?“

„Protože by se potom třeba musel oženit! Podle toho, co o něm vím, nikdy s žádnou dlouho nevydrží.“ Sarah si začala upravovat vlasy.

„Kéž by se oženil a usadil. Myslím, že manželství by mu prospělo. Vždycky mně připadá takový neklidný.“

„Upřímně lituju ženu, která se do někoho takového,

jako je lord Hartwick, zamiluje. Myslí si o sobě bůhvíco a je příliš velký zpustlík, aby někdy dokázal být nějaké ženě věrný.“ Obrátila se ke Katrině. „Jak vypadám?“

„Vypadáš, jako kdybys z tanečního sálu ani na chvíli neodešla. Je mně líto, že to celé nebylo k ničemu.“

To bylo Sarah také. Ten náramek je klíčem k tomu, aby ušetřila rodiče velké bolesti. Nevzdá se, dokud ho nenajde.

Karty s princem regentem jsou vždycky zábava, obzvlášť když princ prohrává. Hart se pohodlně opřel o vysoké opěradlo ušáku v klubu u Whiteů a sledoval, jak si jeho přítel a vládce pozorně prohlíží karty v ruce. Vypadal při tom jako člověk, který se snaží rozluštit text v neznámém jazyce.

Zvedl baculatou tvář od karet a zamračeně se podíval na Harta. „Jen se netvař tak spokojeně.“

„Pardon, neuvědomil jsem si, že se tak tvářím.“

„Vždycky se tak tváříš, příteli. Tuhle partii jsi ještě nevyhrál.“

„Rychle vám docházejí peníze na sázky. Možná by bylo lepší se vzdát.“

„V žádném případě.“ Prinny začal znovu studovat své karty.

Hart upil trochu brandy a podíval se na hodinky. Byly už skoro čtyři hodiny ráno, ale zdálo se mu, že je ještě později. Po téhle hře se s princem rozloučí a půjde si konečně odpočinout. Potřebuje to. „Nemyslím, že by se karty mohly nějak změnit, když na ně budete dlouho zírat.“

„Nespěchej na mě, chlapče.“

Hart byl sice dost mladý, aby mohl být princovým synem, nicméně ve svých dvaatřiceti letech se už za

chlapce rozhodně nepovažoval. „Dobrá. Kdybych náhodou usnul, ať mě prosím někdo vzbudí, až budu na řadě.“

Princ konečně vybral kartu a položil ji doprostřed stolu. Hart partii vyhrál a k tomu zbytek peněz svého přítele. Teď by snad mohl konečně uniknout a dopřát si vytoužený odpočinek.

„Ještě jednu hru, Harte.“

Kčertu! Jak je možné, že toho člověka neunaví neustále prohrávat? „Vždyť už nemáte co vsadit.“

Prinny se obrátil ke svým třem společníkům, kteří stáli za ním, ale v tu chvíli všichni rychle odkráčeli pryč. „Jste k ničemu, všichni jste k ničemu!“ volal za nimi rozčileně.

„Tak vidíte,“ řekl Hart a snažil se potlačit zívnutí. „Nemůžeme pokračovat.“

„Jednu poslední hru. Co takhle vsadit se o laskavost, o prokázání služby?“

Taková laskavost není k zahození. Člověk nikdy neví, kdy se mu může hodit. Vzhledem k tomu, jaké štěstí má dneska večer Prinny ve hře, byl si Hart celkem jistý, že vyhraje. „Tak dobrá, ale už vážně naposledy.“

Začali hrát, až jim každému zbyly jenom dvě karty v ruce. Prinny položil své karty na stůl a na rtech se mu rozehrál vítězný úsměv. „Vyhrál jsem.“

Hart si musel několikrát promnout oči, aby se ujistil, že nesní. Kčertu! Teď Prinnymu dluží laskavost. Princ regent ho vzal za loket a odvedl ho do tichého kouta. „Mám v úmyslu si svoji výhru vybrat.“

„O tom nepochybuji. Něco mně říká, že jste to měl v úmyslu celou dobu.“

„Možná.“

„Mohl jste mě o to klidně požádat.“

„To je pravda, ale teď ses zavázal, že to uděláš.“

„A nemohl jste o to požádat někoho jiného?“

„Nemám nikoho, komu bych mohl věřit, že to nikomu neprozradí. Nesmíš to říct živé duši, ani Winterovi.“

Pokud to nemůže říct ani člověku, který dohlíží na Prinnyho tajné strážě, potom to začíná znít velice zajímavě.

„A nesmíš to říct ani Lyonsdaleovi. Víím, jací jste kamarádi.“

„Dobrá, dobrá, máte mé slovo. Neřeknu o tom živé duši,“ slíbil Hart.

Prinny se usadil do křesla a pohledem naznačil Hartovi, aby se posadil do sousedního. Hart si utrápeně vzdychl. Bohužel je pravděpodobné, že jakmile se posadí, nepodaří se mu vstát před úsvitem.

„Začaly se šířit zvěsti, že některé z ukradených francouzských korunovačních klenotů jsou ukryté tady, v Londýně.“

Hart se naklonil blíž k Prinnymu. „O tom jsem nic neslyšel.“ Byl pyšný na to, že se většinou dozvěděl nejruznější podrobnosti dříve, než se dostaly na veřejnost, a teď se snažil nedat najevo svou mrzutost.

„Ludvík mně o tom informoval prostřednictvím svého vyslance. Požádal mě, abych je pomohl Francii najít. Chce je zpátky. Je tam jeden obzvláštní klenot – Beau de Sancy. Je to světle žlutý diamant o váze zhruba padesát pět karátů. Kdysi za vlády Jakuba šestého byl součástí korunovačních klenotů Velké Británie. Jakub ale potřeboval peníze a prodal diamant kardinálu Mazarinovi.“

„A co to má společného se mnou?“

„Chci, abys ho našel.“

„Proč? To je spíš úkol pro ministerstvo vnitra.“

„Castlereigh a já jsme se s nimi sešli. Ujistili nás, že klenoty najdou.“

„Tomu nerozumím. Pokud je hledají oni, proč do toho chcete zatáhnout mě? Já s nimi přece nikdy nepracuju.“

„Ne, ale pracuješ pro Wintera a vím, že jsi velice mazaný. Chci, abys to pro mě udělal tak, aby se o tom ministerstvo nedozvědělo.“

Hart nic nechápal. Buď je příliš unavený, nebo Prinny mluví v hádankách. To princ občas dělá. „Takže vy chcete, abych našel francouzské korunovační klenoty, které se už snaží hledat ministerstvo vnitra, a předat vám je.“

„Jenom Beau de Sancy.“

„Proč?“

„Protože ten diamant by měl patřit nám. Jenom si představ, kdybych ho získal zpátky. Tomu nemůžu odolát. Nemám v úmyslu ho Francouzům vrátet. Ludvíkovi ani Castlereighovi nikdy nepovím, že ho mám. Francouzi si myslí, že ten zloděj, Guillot, klenoty rozebral. Když dorazil do Anglie, nechal vodítko k nalezení Sancy ukryté v náramku. Ten náramek se nedávno objevil u Rundella a Bridge a koupil ho lord Everill pro svoji ženu. Abys našel Beau de Sancy, musíš se dostat k tomu náramku.“

Hart pohodil hlavou, aby se zbavil pramene vlasů, který mu padal do očí. Pátravě se zadíval na prince regenta před sebou. Je možné, že toho dnes večer přes příliš vypil?

„No tak, Harte. Už od mala tě vždycky přitahovalo nebezpečí. Měl bys mě prosit, abys to mohl udělat. Tvůj strýc často říkal, že bude zázrak, když se ve zdraví

dožiješ dvaceti let. Po tom, co ses po matčině smrti zřítíl z toho útesu, je zázrak, že vůbec žiješ.“

Hart se nespokojeně ošil. Nebylo mu příjemné, že mu princ připomněl matčinu smrt. Bylo mu tehdy teprve sedm let a chtěl chvíli postát na stejném místě, kde stála jeho matka předtím, než o ni navždy přišel.

„Takže ho pro mě najdeš?“ přerušil jeho bolestnou vzpomínku Prinnyho hlas.

Hart si promnul oči. „A víte vůbec, jak ten náramek vypadá? Řekl bych, že lady Everillová nebude mít ve své šperkovnici jenom jeden.“

„Ano, náhodou vím, jak vypadá,“ odpověděl Prinny domýšlivě. „Je z čtvercových zlatých dílků, do nichž jsou vloženy malby na porcelánu. Na dílkách jsou řecké rytiny. Zloděj nechal svému komplici vzkaz, že mu náramek pomůže najít diamant. Najdi ten náramek a najdeš klíč k tomu, kde je ten diamant. Dlužíš mi laskavost.“

DRUHÁ KAPITOLA

Sarah stála přede dveřmi do snídaňového salonku a snažila se vykouzlit na obličeji uvěřitelný úsměv. Příliš jí to nešlo. Musí skrýt zklamání z toho, že minulou noc nenašla náramek lady Everillové dřív, než si někdo všimne, že má mizernou náladu. Vyptávali by se jí a Sarah nemá odpovědi, které by mohla vyslovit nahlas.

Na druhé straně dveří sedí v blažené nevědomosti její rodiče. Vůbec netuší, jak nebezpečně blízko jsou tomu, aby znovu upadli do světa smutku a depresí, kde by jejich jedinou nadějí byla Sarah. Už s nimi jednou tím utrpením prošla. A teď se modlí, aby se jí podařilo najít náramek a předejít tomu, aby se to opakovalo.

Znovu se pokusila o úsměv. Zavřela oči a v duchu si představila, jak sedí na koňském hřbetě a plným tryskem pádí podél pobřeží na rodinném ranči na Long Islandu. Na rtech se jí objevil lehký úsměv. Lépe to nedokáže.

Když vešla do pokoje, seděli oba její rodiče u snídani. Matka si při jídle pročítala dopis a otec listoval raními novinami. V místnosti bylo ticho, ozývalo se jen jemné cinkání vidliček o talíře. Pokud budou rodiče mlčet i dál, bude moci přemýšlet o dalších způsobech, jak se dostat k náramku.

Když si Sarah nalila hrnek horké čokolády, matka složila dopis, který si četla, a usmála se na ni.

„Dobré ráno. Užila sis včerejší večer s Katrinou?“

„Ano, děkuji. Už dlouho jsme spolu takhle nestrávilý čas. Musely jsme probrat spoustu věcí.“

„Ano, vy dvě si toho vždycky máte hodně co říct,“ usmála se na ni matka. „Vypadá moc dobře.“

„Ano, sluší jí to, ale byla dost nervózní, že poprvé nechala Augustu v noci doma.“

„To je pochopitelné. Když jsem od tebe poté, co ses narodila, odešla poprvé, bylo to hodně těžké. Dodnes si na to pamatuji.“

„Chtěla se vrátit domů hned, jak jsme vyjeli,“ poznamenal otec a nevzhlédl při tom od novin.

Matka si sundala brýle. „Pokud si dobře vzpomínám, nebyla jsem jediná,“ poznamenala škádlivě a potom se zase obrátila k Sarah. „Právě jsem si četla dopis od paní Colterové. Za pár týdnů přípluje do Liverpoolu Robert, musí tady vyřídit nějaké obchodní záležitosti. Měl by tady zůstat tři měsíce, a tak jsem si říkala, že bychom ho měli pozvat na návštěvu do Londýna.“

„Opravdu?“ Sarah moc dobře chápala, proč si její matka myslí, že by to měli udělat.

„Ano, myslím, že bychom mu mohli najít pokoje v Pulteney,“ pokračovala matka.

„Možná panu Colterovi jeho finanční možnosti nedovolí ubytovat se v tak drahém zařízení,“ pokusila se namítnout.

„Ale ovšemže ano,“ odbyla ji paní Forresterová. „Jeho rodina je na tom velice dobře.“

Sarah se pomalu napila čokolády. Lahodný nápoj jí ale poskytl jenom malou útěchu.

„Myslím, že by bylo báječné se s ním znovu setkat.“

Ze všech čtyř synů paní Colterové vždycky patřil k mým nejoblíbenějším.“

„Který z nich to je?“

„Vždyť nejsme pryč tak dlouho, Sarah,“ odpověděla matka vyčítavým tónem. „Jistě si na něj vzpomínáš, je to ten nejmladší. Je o dva roky starší než ty. Má velice zdvořilé způsoby.“

„Není to ten, co vůbec nemluví?“

„Ale mluví. Slyšela jsem ho. Proč si myslíš, že nemluví?“ divila se.

„Nemluví se mnou.“

Otec položil noviny na stůl. „Možná ten mladík nemůže říct jediné slovo, protože mu nikdy nedáš příležitost, drahoušku.“

„To není pravda. Nikdy jsem ho neodbyla.“

„Myslím spíš, že v jeho přítomnosti moc mluvíš,“ vysvětlil otec s pobaveným úsměvem.

„Možná si myslí, že jsi krásná, a v tvé přítomnosti se mu nedostává slov.“ Podle toho, jak se matka tvářila, bylo docela dobře možné, že tomu sama věří.

„Možná nemáme s panem Colterem nic společného, a proto se nemáme o čem bavit.“

„Nesmysl, jenom se mě snažíš odradit od toho, abych ho pozvala.“

„To není pravda. Jenom se ti snažím vysvětlit, že i když sem pana Coltera pozveš, není pravděpodobné, že by mě před svým odjezdem požádal o ruku.“

„Jak to můžeš vědět? Vždyť jste se dva roky neviděli. Věci se mění.“

„Ale lidé se nemění, maminko. Pokud jsme se do sebe nezamilovali před dvěma lety, nezamilujeme se do sebe ani teď. Takhle láska nefunguje.“

„Jak to můžeš vědět? Jednoho dne se na něj podíváš